

Van al de monumenten van Parijs moest de Notre-Dame hem het meest fascineeren. Zij inspireerde o.a. een van zijn meesterwerken *L'Abside Notre-Dame*, en ook zijn meest bekende ets *Le Stryge*. Hij klom op de torens en droomde er naast de monsters die hoog boven de stad gezeten zijn, duivels, apen, griffioenen, klapwiekende en grimassende larven der middeleeuwsche verbeelding. De stad daverde onder zijn voeten, de stad in wier gedruisch hij leefde in fiere eenzaamheid met zijn kunstenaarsvizioenen en humanitaire utopieën van Vrijheid en Broederlijkheid. Raven dreven in en uit de galmgaten en wolken reisden naar den einder waar de grijze heuvels de stadskom begrenzen.

Je veux pour composer chastement mes élogues,
Coucher auprès du ciel comme les astrologues,
Et voisin des clochers, écouter en rêvant
Leurs hymnes solennels emportés par le vent.
Les deux mains au menton, du haut de ma mansarde,
Je verrai l'atelier qui chante et qui bavarde,
Les tuyaux, les clochers, ces mâts de la cité,
Et les grands ciels qui font rêver d'éternité.

En hij vatte het alles samen in *Le Stryge*. De geile duivel staart uit zijn balkon in den kolk der stad, Asmodee die loert op het wriemelend leven daar beneen, waar de zee van huizen golft van de vale gevels langs de Seine tot de hoogten van Montmartre. Gij ziet hem van nabij, zijn sterke vlerken, zijn gespierden arm, zijn spitsen wurgklauw, zijn hol brandend oog, zijn ijzeren kroon, zijn neus die zich kromt tot op de dikke paddetong die hij gemeen uitsteekt naar de stad. Hij is de meester, hij beheerscht het al. En midden-in de golving der daken, de slanke toren van Saint-Jacques, gelijk een zuiver gebed rijzend uit de wereld van driften en lijden. Met zijn zwak voor versjes die hij graag onder zijn etsen schreef en waaronder soms kinderachtige in populaireren balladen-trant plaatste Meryon deze regels onder *Le Stryge*:

Insatiable vampire, l'éternelle luxure
Sur la grande cité convoite sa pâture.

Een andere ets: de torengaanderij van de cathedraal, romantische droom van het steenen wonder met weer een vizioen van Parijs tusschen de gracielijke colonnaden, — een decor voor Esmeralda, Claude Frollo en Quasimodo. Eeuwige geschiedenis van zooveel meesterwerken: deze ets werd geweigerd door het Salon van 1853.

De meest dramatische van al zijn Parijsche platen is *La Morgue*.